

srovnávati se zaměstnanci, o nichž mluví § 210 plat. zák. Že by však zaměstnanci, u nichž redukce platů byla nař. rozhodnutím nařízena, spadali snad do analogické kategorie takových zaměstnanců státních, jež má na mysli § 210 odst. 4 plat. zák., totiž jmenovitě do kategorie dělníků, jejichž pracovní poměry jsou upraveny kolektivními smlouvami a jichž se podle materiálu k zákonu č. 204/1932 Sb. (zpráva výboru sociálně-politického a rozpočtového, č. tisku posl. sněm. N. S. 2183) srážky určené tímto zákonem neměly týkati, to stížnost v žádném směru netvrdí. Naopak je z jejího úvodu patrné, že spatřuje nezákonnost v tom, že žal. úřad nařídil restrikci platů u úředníků městských podniků. Jedině úředníků městských podniků týkalo se také usnesení městského zastupitelstva, které žal. úřad na podané odvolání přezkoumával. I když tedy v nař. rozhodnutí se mluví o zaměstnancích města vůbec (viz zejména 3. odst. od konce), přece je zřejmé, že i žal. úřad chtěl rozhodovati výlučně o srážkách z platů úředníků obec. podniků. Ježto pak výlučka ustanovení § 210 odst. 4 plat. zák. nemůže míti místo u úředníků uvedených podniků, platí na ně jako na všechny jiné obecní zaměstnance plně platové srážky podle zák. č. 204/1932 Sb., a to i v tom případě, že jejich poměry jsou upraveny kolektivní smlouvou, jak to zdůrazňuje stížnost ve příčině úředníků u městské plynárny, vodárny a elektrárny, jejichž hmotné poměry byly upraveny podle tvrzení stížnosti podle analogie kolektivní smlouvy sjednané mezi svazem průmyslníků a svazem průmyslových úředníků. V této souvislosti možno poukázati též na nálezh. Boh. A 7703/1929, který je založen na právním názoru, že prosincovým zákonům č. 495/1921 Sb. a č. 394/1922 Sb. podléhají také úředníci obec. podniků.

Poukazuje-li stížnost na to, že v jiném případě zaujal zem. úřad stanovisko odchylné, tu stačí pouze konstatovati, že podle vlastních údajů stěžovníků šlo v těchto jiných případech o rozhodnutí zem. úřadu, vydaná ještě před platností zákona č. 204/1932 Sb. Nelze tedy z nich pro obor tohoto zákona nic vyvozovati.

Nelze tudíž uznati, že je nesprávným právní názor, na němž žal. úřad založil své rozhodnutí instanční, že také úředníci městských podniků zásadně podléhají co do úpravy svých služebních příjmů předpisům § 23 zák. č. 204/1932 Sb. a že proto stěžující si obec je povinna příslušnou úpravu služebních příjmů těchto úředníků provést s platností ode dne, kdy cit. zákon nabyl účinnosti, t. j. ode dne 1. ledna 1933, nikoli teprve s platností od 1. července 1933.

Č. 12.289.

Samospráva obecní. — Řízení správní: I. * Ustanovení § 5 odst. 2 zák. č. 76/19 Sb., pokud jedná o podjatosti zástupců korporací, vztahuje se i na zástupce korporací, které sledují cíle jiné než výdělečné. — II. * Účast členů obecního zastupitelstva při usnášení obecního zastupitelstva o věci týkající se zvláštního zájmu korporace (spolku), v jejímž představenstvu členové ti zasedají, odporuje předpisu § 5 odst. 2 zák. č. 76/19 Sb. i tehdy, jsou-li osoby ty členy představenstva

jako členové obecního zastupitelstva, mají-li takovíto členové v představenstvu většinu a sleduje-li korporace cíle, které se kryjí s úkoly obce.

(Nález ze 14. února 1936 č. 12.228/34.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 592/20, 1558/22, ad II. Boh. A 8861/30.

Věc: Hlavní město Praha proti rozh. zem. úřadu v Praze z 12. srpna 1933 a prodeji obec. pozemků.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: K žádosti spolku »Kuratorium ke zlepšování bytových poměrů pro Prahu a okolí« usneslo se ústřední zastupitelstvo hlav. města Prahy ve schůzi dne 7. prosince 1931, aby obec pražská prodala »Kuratoriu« bloky B, C, E, F z rozdělené pozemkové parcely č. kat. 87/1 v Horní Krči ve výměře asi 7385 čtverečních sáhů na stavbu malých bytů za trhovou cenu 220 Kč včetně investičního příspěvku za 1 čtvereční sáh a za dalších podmínek v usnesení uvedených.

Zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím zrušil z podnětu instančních stížností Františka J., Osvalda M. a Františka V., poplatníků obce pražské, pro nezákonnost toto usnesení v podstatě proto, že ve schůzi ústředního zastupitelstva ze 7. prosince 1931 se podstatné části jednání o prodeji shora naznačeném zúčastnil jako člen ústředního zastupitelstva František K., který je zároveň členem správního výboru »Kuratoria«, tedy členem představenstva (předsedou) tohoto spolku, což odporuje ustanovení § 5 odst. 2 zák. č. 76/1919 Sb. a na čemž nic nemění okolnost, že byl do výboru spolkového vyslán radou hlav. města Prahy a že se od něho očekává, že ve spolku bude zastupovati zájmy obce jako vysílatelky. Pro tento svůj názor dovolal se zdejšího nálezu Boh. A 8861/30, vyslovivšího touž zásadu ohledně členů správní rady akciové společnosti.

Stížnost do rozhodnutí toho podaná vytýká mu nezákonnost, snažíc se dovoditi, že použití předpisu § 5 odst. 2 cit. zák. na zástupce shora uvedeného »Kuratoria« bylo vůbec nepřípustno jednak proto, že ustanovení to se vztahuje výhradně na representanty korporací, které svou činností sledují cíle výdělečné, což je patrné z toho, že ustanovení to mluví jen o společnostech akciových, s ručením obmezeným a společenstvech hospodářských a výdělečných, kdežto jmenované »Kuratorium« podle svých stanov sleduje výhradně cíle sociální a obecně prospěšné, a dále proto, že ve správním výboru »Kuratoria«, jehož zájmy se kryjí se zájmy obce pražské, zasedá většina členů vyslaných radou hlav. města Prahy, takže je nemyslitelné, aby došlo ke kolisi funkčních povinností, což je po názoru stížnosti případ, pro nějž cit. nález tohoto soudu Boh. A 8861/30 připouští možnost restriktivního výkladu cit. zák. ustanovení.

Žádné z těchto námitek nemohl nss dáti za pravdu.

V prvním směru dlužno poukázati na toto: § 5 zák. č. 76/1919 Sb. vylučuje v prvním odstavci z účasti na jednání a usnášení zastupitelských sborů jejich členy, jde-li o zvláštní zájem jejich neb osob jim blízko stojících. V druhém odstavci pak vylučuje členy těchto sborů, kteří jsou v určitém právním poměru k osobám neb korporacím, o jejichž

zvláštní zájem jde. Při tom na prvním místě jmenuje »zákonné zástupce« těchto osob neb korporací, aniž by snad se omezoval na korporace, sledující jen výdělečné cíle. Na takové obmezení nedá se ani z toho usouditi, že pro podjatost zákon vylučuje také určité funkcionáře společností a společenstev zde jmenovaných. Nelze také nahlédnouti, proč by zákonný zástupce korporace, již se má dostat nějakého zvláštního prospěchu, byl z účasti na jednání vyloučen jen tehdy, sleduje-li korporace výdělečné cíle. Vždyť ratio legis ustanovení o podjatosti spočívá v tom, aby se předešlo veškerým pochybnostem o nestrannosti osob, v obec. zastupitelstvu (radě, komisi) o věci jednajících a zaručilo objektivní projednání. Splnění tohoto požadavku je na místě i tenkrát, má-li se poskytnouti nějaká zvláštní výhoda korporaci, která nevykonává činnost výdělečnou.

Ve směru druhém dlužno předem poukázat na to, že si st-lka odůvodnění nálezu, jehož se dovolává, vykládá nesprávně.

V nálezu tom prohlásil nss kategoricky, že »znění § 5 odst. 2 cit. zák. je tak absolutní, že nelze pochybovati o tom, že již a b s t r a k t n í možnost kolise funkčních povinností člena obec. zastupitelstva, který jest členem správní rady akciové společnosti, zakládá podjatost ve smyslu zákona«. Také další jeho věta »Leč i kdyby bylo možno dáti ustanovení § 5/2 přes jeho kategorické znění výklad restriktivní« naznačuje zcela jasně, že nss tento restriktivní výklad nepřipouští, naopak jej výslovně vylučuje, aniž co na tom mění skutečnost, že se další připojenou úvahou dovozuje v nálezu tom in concreto bezdůvodnost tehdejší stížnosti také na základě restriktivního výkladu, jaký stížnost ona zastávala. Také v daném případě setrval soud při onom kategorickém stanovisku, které zaujal v nálezu právě citovaném, a musí proto také u spolku, jakým jest jmenované »Kuratorium«, uznati členy jeho představenstva za podjaté i v tom případě, jestliže by se cíle jeho kryly s úkoly sledovanými obcí a jestliže by zástupci obce, vyslaní do představenstva tohoto spolku, měli v něm většinu.

Musil tedy stížnost i v této její části zamítnouti, aniž měl za tohoto stavu důvod se zabývati ještě také otázkou, zda v daném případě se cíle »Kuratoria«, zvláště vzhledem k jeho teritoriální působnosti, skutečně kryjí s úkoly sledovanými obcí pražskou, zda ve výboru »Kuratoria« mají zástupci obce skutečně většinu a zda zejména tyto podmínky byly dány také v době, kdy o žádosti »Kuratoria« bylo ústředním zastupitelstvem rozhodováno.

Č. 12.290.

Řízení správní. — Samospráva obecní: * Politický úřad, jenž uznal obec povinnou k náhradě škody podle § 37 ob. zřiz., je povinen o žádosti poškozeného na náhradu nákladů právního zastoupení (§ 128 vl. nař. č. 8/1928 Sb.) rozhodnouti nejen co do důvodu, nýbrž i co do výše.

(Nález ze 14. února 1936 č. 12.674/34.)